

FOTO: FRANK VAN DAM

VENETIË REVISITED

Ooit, meer dan dertig jaar geleden, was ik één dag in Venetië. Met de nachttrein uit Brindisi 's ochtends aangekomen, en met de nachttrein naar Innsbruck 's avonds weer vertrokken. Inter-rail. Slapen in de trein. Oncomfortabel, maar goedkoop en praktisch. *Those were the days.*

In mijn herinnering was Venetië druk en warm. En het stonk er. Vooral die penetrante putlucht is me bijgebleven.

Een mens wordt ouder en wijzer en gaat dergelijke erge oorden mijden. Totdat hij dertig jaar later kinderen heeft die Venetië ook eens willen zien.

Ik was niet meteen enthousiast. Want die drukte, die stank. Toch gingen we op zoek naar een kampeerplek in de buurt van Venetië. We kwamen terecht op een kleine biologische tuinderij in het buitengebied van stadsdeel Zelarino in Mestre,

het vastelandgedeelte van Venetië. Kamperen in een boomgaard. Een oase. Met muggen, dat wel.

Vanuit Zelarino rijden heel frequent bussen naar Piazzale Roma in Venetië. Van het plein annex busstation loop je meteen de stad in. En dan valt op, al is het een enorme open deur: in Venetië rijden geen auto's en scheuren geen scooters. Dat is nog eens relaxed wandelen.

Die putlucht?
Nergens geroken

Maar Venetië is groot. Veel te groot om te blijven wandelen. Zeker niet in die hitte. Zeker niet met kinderen. We kiezen voor de busboot, althans zo noemen wij de *vaporetto* die met een aantal lijnen alle delen en eilanden van de stad verbindt.

We nemen een dagkaart. Als we moe zijn van het wandelen, stappen we even op de busboot. Die is meestal afgeladen met toeristen.

In een stad als Venetië is het de kunst om de toeristische drukte en de tropische warmte te negeren. De enorme hoeveelheid Aziaten, het gutsende zweet: gewoon negeren. Dan is het een prachtige stad. Zeker vanaf het water. En die putlucht? Nergens geroken. •

Frank van Dam

[HTTP://STADINZICHT.BLOGSPOT.COM](http://stadinzicht.blogspot.com)